

Regurška MLADINA

Leto 2. — Lienz, 1.V.46 — Štev. 11

Prišel je maj...

ala Vesna se je pripeljala preko širokih belih cest na razkošni zeleni kočiji. Mesec maj je nastopil - mesec rož, petja in veselja.

Majnik je posvečen preblazei Devici Mariji. Mariji, najlepši izmed stvarjenih bitij, mora biti posvečen najlepši mesec v vsem letu.

Otroci, ali ste že kaj slišali o mali Dominiki, kako lepo je ona praznovala Marijin mesec.

Še ne? Pa prisluhnite!

Ko je bila Dominika še majhna, si je privzogojila lepo navado, da je posvetila vsako soboto nebeški Materi Mariji. Ta dan se je postila ali pa kako drugače počastila nebeško Mamico.

Ves mesec maj je hodila Dominika na polje in vrtove iskat rože za Marijino znamenje sredi vasi. Tam je vsak večer, ko se je nagnil dan, prisrčno molila. Ko se je neki

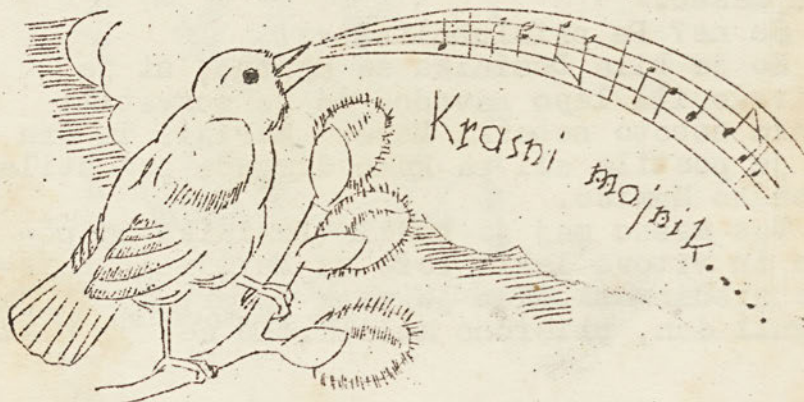
večer vrnila domov, jo je čakal obisk. Prišla je lepa Gospa z zalim fantičem v naročju. Oba - Gospa in otrok - sta prosila Dominiko miloščine. Deklica je stekla v sobo iskat kruha. Pa se je nemalo začudila, ko je v sobi poleg sebe zagledala isto Gospo z otrokom, čeprav se niso odprla vrata. Dominika je dala otroku košček kruha. Ko je deček stegnil roke, je videla, da ima na rokah, prsih in nogah globoke rane.

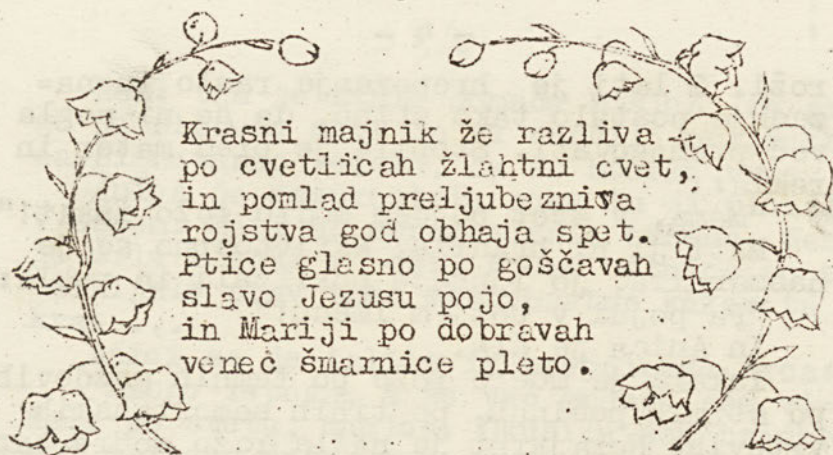
Deklico je prešinilo spoznanje, da ima pred sabo božjo Mater z Detetom Jezusom.

Dragi Marijini otroci!

V maju smo. Po zgledu male Dominike se tudi mi potrudimo, da bomo krasili Marijino znamenje. Pa ne samo z živimi rožami, nabranimi po polju, marveč tudi z duhovnimi rožami: molitvijo in dobrimi deli. Tisto malo malo molitev, ki jih molimo čez dan, molimo zbrano, predvsem rožni venec pri jutranji mladinski maši. V maju bomo začeli še novo šmarnično pobožnost, od katere vem, da ne bo nihče od naše taboriščne mladine izostajal. Imamo veliko potreb, rev in nadlog. Položimo jih Mariji pred šmarnični oltar in če bo Njena in Njenega Sina volja, bomo gotovo uslišani in potolaženi.

Ostanimo dobri in zvesti Marijini otroci!

Krasni majnik že razliva
po cvetlicah žlahtni cvet,
in pomlad preljubezni
rojstva god obhaja spet.
Ptice glasno po goščavah
slavo Jezusu pojo,
in Mariji po dobrih
venec šmarnice pleto.

MODRA ROŽA

Ko je bila Anica še majhna, ji je mati pripovedovala lepe pravljice. Najlepša je bila pravljica o čudodelni modri roži, ki ne ovne nikoli.

Kdor najde modro rožo, je vse življenje srečen in vesel. Njegove oči vidijo zmerom in povsod samo lepoto. Njegovo uho razume, kaj žgole ptički v vrhovih dreves in celo skrivnostno pesem zvezd sliši. In kar je najčudovitejše: kdor najde modro rožo, vidi v globočino človeških src. Kadar izrečejo ljudje o svojem bližnjem kruto sodbo: "Ta človek ima hudobno srce!" - najde oni z modro rožo v srcu hudobnega človeka vendarle se droben sončni žarek...

Takšna je pravljica o modri roži.

Brez števila jih je bilo, ki so poskušali svojo srečo in iskali čudodelno modro rožo. Preromali so ves svet, mnogo nevarnosti so morali premostiti - toda modre rože niso našli. Razočarani so se vrnili domov.

To pravljico je Anica slišala ob tihi večerni uri. Že takrat se je njeno srce napolnilo z neutešljivim hrepenenjem po modri

roži. Z leti je hrepenenje raslo in nazadnje postalo tako silno, da se ni mogla več premagovati. Stopila je pred mater in rekla:

"Mama, v svet pojdem modro rožo iskat!"

Mati ji ni branila. Skrivnostno se je nasmehnila, jo ljubeče pokrižala in rekla:

"Pa pojdi v božjem imenu!"

In Anica je šla.

Iskala je modro rožo po temnih gozdovih, po strmih pečinah, po tihih samostanskih vrtovih. Nekajkrat je našla rožo modre barve in je bila prepričana, da je to roža, ki ji je o njej pripovedovala mati. Toda ena izmed teh rož je že drugi dan usahnila, druga je bila polna strupenega vonja, in ko je hotela utrgati tretjo rožo, je bilo njeno steblo polno ostudnega mrčesa.

Čudodelne modre rože ni našla.

Zalostna je potovala dalje. Noge so ji krvavele od dolge, težke poti.

Nekega dne je priletela nasproti drobna ptica. Kakor mavrica pisane perutnice je imela in žgolela je sladko, kakor da bi jo vabila nekam daleč za seboj ...

To je bila ptička domotočja.

Anica tega ni vedela. Bila je prepričana, da ji je ptičko poslal na zemljo sam Bog in da ji bo ona pokazala pot k modri roži. Radostno ji je sledila.

Hodili sta čez hribe in doline, mimo žuborečih potočkov in bučečih rek. Anici se je zdel pokrajina zmerom bolj znana in domača. Menjala si je oči od začudenja in strmela, strmela. - Glej, ali ne drži ta steza v rojstno vasico? Ali ne stoji sredi zelenega polja bela hišica in na pragu - mati?

Kar zavriskala je od veselja in pospešila korake.

Res: tam je stala domača hišica, na pragu je slonela mati in si senčila oči, kakor da bi natanko vedela, da se hčerka vrne.

Anica je razprostrla roke in ji planila v objem. Mati ni spregovorila besede. Nemo je zrla hčerki v oči. Njene ustnice so se smehljale prav tako skrivnostno kakor ta = krat ...

Anici se je izlilo iz prepolnega srca:

"Mnogo lepega, a še več grdega sem videla po svetu, mamica. Okusila sem bridkosti zvrhano čašo, toda modre rože ..."

Obmolknila je in pogledala materi globoko v oči. Kakor nebo sinje in dobre so bile te oči.

Obšlo jo je svetlo navdihnjenje. Na dnu teh oči je zagledala, kar je zaman iskala daleč na tujem.

"Zdaj vem, mati: v tvojem srcu raste modra roža, iz tvojih oči se smehlja!"

Tako je rekla in jo prisrčno poljubila.

In glej čudo božje: v tem hipu je razločno slišala, kako pojo zvezde na večernem nebu, razumela je, kaj žgole ptički v vrhovih dreves.

Tako je Anica našla modro rožo. Našla jo je doma, v materinem srcu, v materinih očeh. Prijatelji mladi, tudi vi jo boste našli tam!

Domotožje

Domotožje je kot v tesno
gajbico zaprta ptička:
o šumečih gajih poje
in o soncu vrhu grička -

daleč, daleč tam za goro,
kjer so zvezde vse bolj zlate,
kjer noči so kakor zibke
toplih, mehkih sanj bogate.

Domotožje je kot ladja,
ki valove morske reže:
plove...plove...cilj je daleč-
Bog ve, če ga kdaj doseže.

Marijin otrok

red velikim gozdom sta
živela drvar in njegova
žena. Imela sta le enega
otroka - deklico pri
treh letih. Bila sta pa
tako revna, da ni bilo
pri hiši več niti vsak-
danjega kruha, in nista
vedela, kaj naj dasta otroku jesti. Nekoga
jutra je šel drvar poln skrbi ven v gozd
na svoje delo in ko je tam sekal drva, je
stala nenadoma pred njim lepa, velika go-
spa. Imela je na glavi krono svetlih zvezd,
pa mu je rekla: "Jaz sem devica Marija, mati
božjega Deteta; ti si pa reven in trpiš
pomanjkanje: daj mi svojo hčerko, jaz jo
bom vzela s seboj, ji bom mati in bom skrbe-
la zanjo." Drvar je ubogal, je šel po de-
klico in jo je dal devici Mariji, in ona
jo je vzela s seboj gor v nebesa. Tam ji je

bilo dobro, je jedla potice in pila sladko mleko, in njena obleka je bila zlata, in angelci so se igrali z njo. Ko je bila pa stara štirinajst let, jo je Marija enkrat poklicala k sebi in ji rekla: "Ljubi otrok, jaz pojdem zdaj na dolgo pot; tu vzemi v oskrbo ključke od trinajstih vrat nebeškega kraljestva. Dvanajst vrat smeš odpreti in si ogledati, kakšna lepota je notri; trinajstih vrat pa - tale ključek je od njih. Ne smeš odpreti, drugače boš nesrečna." Deklica je obljubila, da bo ubogala, in ko je devica Marija odšla, je začela ogledovati bivališča nebeškega kraljestva. Vsak dan je eno odprla, dokler si ni ogledala vseh dvanajst. V vsakem bivališču je pa sedel en apostol v velikem sijaju. Deklica se je veselila te bleščobe in lepote, in angelci, ki so jo zmeraj spremljali, so se veselili z njo. Tako so bila zdaj samo še trinajsta vrata neodprta. Deklico je hudo imelo, kaj je skritega za njimi, in je zato rekla angelcem: "Čisto odprla jih ne bom in tudi noter ne pojdem; samo nekoliko jih odmaknem, da bomo malo pokukali skozi odprtino." "Oh ne," so rekli angelci, "to bi bil greh. Devica Marija je prepovedala, in ti bi postala lahko nesrečna." Tedaj je dekllica molčala, toda želja v njenem srcu ni molčala, ampak je v njem glodala in kljuvala ter ji ni dala miru. In ko ni bilo nobenega angelca pri nji, si je rekla: "Zdaj sem čisto sama in lahko pogledam; nihče ne bo zvedel, da sem pogledala." Pa je poiskala ključek in ko ga je držala v roki, ga je vteknila v ključavnico, in ko je bil vtaknjen v ključavnico, ga je tudi zavrtela. Pa so vrata odskočila, in je videla sedeti samo presveto Trojico v ognju in zlatu. Za

trenutek je obstala in začudena vse ogledovala, potem se je s prstecem malo doteknila zlata, pa je postal prstec ves zlat. Silno se je prestrašila, zaloputnila je vrata in zbežala. Toda strah je ni minil, naj je začela, kar je hotela, in srce ji je bilo venomer in se ni hotelo umiriti; tudi zlato na prstecu je ostalo in ni šlo proč, naj ga je umivala in drgnila, kolikor je hotela. - Ni bilo dolgo, pa je prišla devica Marija s svojega potovanja nazaj. Poklicala je deklico k sebi in je hotela imeti nebeške ključke. Ko je deklica ključke oddala, ji je pogledala Devica v oči in ji rekla: "Vendar nisi odprla trinajstih vrat?" - "Ne," je odgovorila deklica. Tedaj je položila Devica roko na njeno srce in je začutila, kako srce tolče in tolče, in je spoznala, da se deklica ni držala njene zapovedi in je vrata odprla. Rekla je še enkrat: "Ali jih res nisi odprla?" - "Ne," je rekla deklica vdrugič. Tedaj je opazila Devica prstec, ki je postal zlat od nebeškega ognja, in je uvidela, da se je deklica pregrešila, pa je rekla vtretjič: "Ali nisi odprla?" - "Ne," je rekla deklica vtretjič. Tedaj je izpregovorila devica Marija: "Ti me nisi ubogala in si še zraven lagala: nisi več vredna, da bi bila v nebesih." In deklica je globoko zaspala, in ko se je zbudila, je ležala doli na zemlji, sredi neke pustinje. Hotela je klicati, pa ni spravila glasu iz sebe.

Skočila je na noge in je hotela zbežati, pa kamor se je obrnila, povsod jo je zadržala trnjeva meja, ki je ni mogla predreti. V tej samoti, kjer je bila zajeta, je bilo staro votlo drevo: to je bilo zdaj njeno stanovanje. Vanj je zlezla, ko se je znočilorin v njem je spala, in če je deževalo in bučal vihar, se je vanj skrila. To je bilo žalostno življenje, in če je na to pomislila, kako ji je bilo v nebesih lepo, ko so se angelci igrali z njo, tedaj se je bridko zjokala. Koreninice in gozdne jagode so bile njena hrana; te je iskala, kolikor daleč je mogla. Jeseni si je nabrala odpadlih lešnikov in listov. Znosila jih je v duplino: z lešniki se je pozimi hranila, in če je prišel sneg in led, je zlezla kot uboga živalica v listje, da ni zmrznila. Ni trajalo dolgo, pa se ji je raztrgala obleka, in kosce za koscem ji je odpadel s telesa. Ko je spet posijalo gorko sonce, je šla ven in se je usedla pred drevo, in njeni dolgi lasje so jo pokrivali od vseh strani kot plašč. Tako je hodila sedet leto za letom in je okušala, kaj je žalost in reva na svetu.

(Dalje prih.)

Tunaki

Mi pa konjičke jahamo,
z repkom tako-le mahamo:
bingale, bongale kakor zvon.
Sveti Jurij je naš patron.

Pekete, pekete, kam pa, kam ?
Črna pošast nas hoče ham.
S sulico mi jo prebodemo,
potlej veselo zagodemo :

trrararara, trrararara,
mi smo iz bele Ljubljane doma.
Trrararara, trrararara,
hopla, konjiček, preko polja!

KADIL BI RAD

elanon Tonček je bil
fant od fare. Bil je včasih
priden kot mravlja,
včasih pa tudi siten kot
muha. Posebno rad je sit-
naril, kadar je prišel
k svojemu stricu v vas.

Tončkov stric je bil
upokojenec. Pred leti se je bil naselil
na Razdrtem v bližini Selanove domačije.
Izmed vseh reči, kar jih je imel stric
Matija, je bila Tončku pipa najbolj všeč.
Imela je dolgo cev, pipo iz porcelana in
na pipi sliko, ki je kazala morje, ladjo,
palme, papige in razne druge drobnarije
iz vročih južnih dežel.

Ves zavzet je Tonček opazoval strica,
kadar je sedel na klop pred hišo in kadil.
Posebno všeč so mu bili oblački dima, ki

jih je stric puhal pod milo nebo. Ob takih prilikah se ni mogel vzdržati, da ne bi poprosil: "Stric, dajte mi pipo, bom še jaz malo kadil!"

"Fant, o tem pa kar molči! Za takele kratkohlavnike je mleko in ne tobak," ga je zavrnil stric.

Tončku je upadel pogum in utihnil je. Najbolj se je ustrašil stričevega hudega pogleda in njegovih nasršenih obrvi.

Toda če menite, da je Tonček s svojimi prošnjami za zmerom prenehal, se prebito motite. Če se je le nudila ugodna prilika, je znova zaprosil:

"Stric, dajte mi pipo, bom še jaz malo kadil!"

Takih prošenj se je stric nazadnje vendarle naveličal. Lepega dne je sklenil, da ga bo za neprestano sitnarenje pošteno izplačal.

To se je zgodilo takole.

Lepega dne sta stric in Tonček spet sedela pred stričevim domem. Stric je kadil, puhal oblake dima predse in čakal, da ga Tonček poprosi: "Stric, dajte mi pipo, bom še jaz malo kadil!"

In stric ni čakal dolgo.

"Stric, dajte mi pipo, bom še jaz malo kadil!"

In zgodil se je čudež. Stric ni Tončka prav nič pokaral, ni namršil obrvi. Dal mu je pipo in rekel:

"Kar kadi, samo pazi, da pipa ne ugasne!"

Izročil mu je pipo in odšel v svoje hišico. Tonček pa se je ves vesel lotil kajenja.

Vtaknil je ustnik pipe med zobe in začel vleči, kakor je videl strica. Mišice in žile na vratu so se mu kar napenjale. Toda bil je pipi kos. Gosti oblački dima

so se mu vsipali iz ust. Kar samo se mu je
smejalo in sam pri sebi je mislil takole:
"To, kar zna stric, znam tudi jaz!"

Pa ni znal!

Zakaj ne?

Poslušajte!

Tonček je kadil in kadil. Kmalu se mu
je začelo vrteti v glavi in želodec mu je
grozil, da bo izmetal vse, kar je bil ti-
stega dne zavžil. Bledel je bolj in bolj,
čakal nestrpno, da se stric vrne; strica
pa ni bilo. Obhajale so ga zmerom hujše s
slabosti. Prislonil je pipo tebi nič, me-
ni nič ob klop in jo ubral proti domu. To-
da komaj je prihlačal pod domači oreh, že
ga je objela takšna slabost, da se je kar
sesedel. Upal je, da mu bo odleglo, pa mu
ni. Milo je začel vzdihovati:

"Mama, umrl bom!"

Stokanje in vzdihovanje je bilo zmerom
glasneje...

Tončkova mama je prav ta čas šla iz
hiše proti hlevu. Ko je zaslišala pretres-
ljive glasove, je obstala in prisluhnila.

"Mama, joj, umrl bom!"

Prestrašila se je na vso moč. Kolikor
so ji dale noge, je stekla tja in zavpi-
la:

"Za božjo voljo, kaj pa je?" - Si jedel
volčje češnje? - Te je ugriznila kača?"

Tonček je pa kar stokal in vzdihoval:

"Mama, joj, umrl bom!"

"Povej vendar, kaj ti je?" je izpraše-
vala in ga stresla.

"Kadil sem," je po dolgem obotavljanju
izgoltal.

Ob tem priznanju se materi ni umilil
nič več.

"Takoj v hišo in v posteljo!" je strogo
ukazala.

Tončku tega ni bilo treba dvakrat reči. Planil je na noge in odhitel v hišo. Tam se je zgrudil na posteljo kot izpodžagan hlod in kmalu trdno zaspal...

Prebudil se je šele zvečer.

Ko je odprl oči, je zagledal pred seboj strica. Imel je pipo v ustih in poredno mu je mežikal.

"Fant, ali bi še rad kadil?" ga je po-dražil.

Tončka je oblila rdečica. Obrnil se je v zid, pokazal stricu hrbet in oni del telesa, ki izgubi pod hrbtom svoje ime. Stric je bil hudomušen mož. Ni se dal ugnati. Svečano se je odkašljajal in zapel pesmico o tobaku, ki jo je zložil sam:

"Tobak je sladka travica,
slajša kakor med;
ne boli me glaviča,
če jo kadim sto let!"

Med petjem je stopila v sobo Tončkova mati. Pesem nagajivka ji ni bila prav nič všeč. Začela je stricu brati kozje molitvice:

"Če je otrok neumen, bodi vsaj ti pame-ten!"

"Saj sem," se je zarezal stric in si moško zavihal brke. "Tvojega Tončka sem menda ozdravil za vselej!"

In to je držalo.

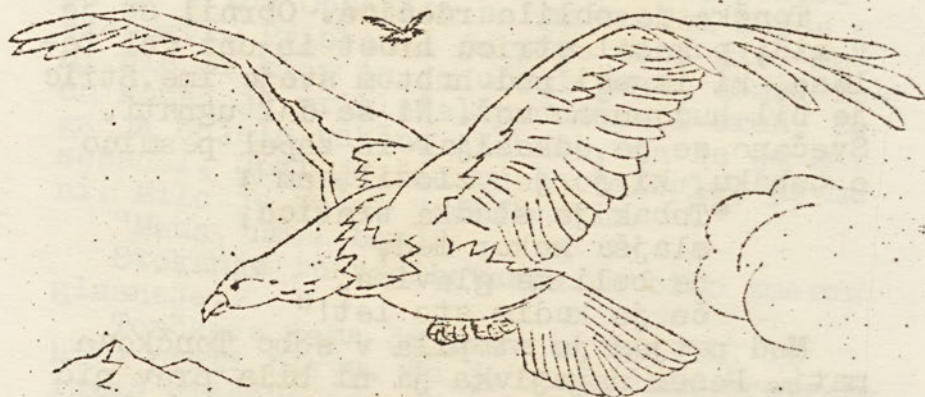
Tonček si je prebito dobro zapomnil, kdaj je kadil! Kadar koli je stric spet prišel v vas, nikoli več ga ni zaprosil:

"Stric, dajte mi pipo, bom še jaz malo kadil!"

Kraljiček

Ptiči so hoteli imeti kralja. Sklenili so, naj bo kralj tisti, ki zleti najbolj visoko. Vsi so se vzdignili in tudi palček je mislil, da ne sme zaostati. Pa je revše dobro vedelo, da se v letanju ne more meriti z drugimi ptiči; poskusil je z zvijačo priti do kraljevske časti.

Mali palček pa, ne bodi len, smukne pod letečo štorkljo in se ji skrije med perje; štorklja tega še zapazi ne. Ptiči se dvigajo vse više in više; pa drug za drugim omagujejo; nazadnje se samo še orol in štorklja zabljeta v zraku. Naposled jame tudi štorklja pešati. Palček porabi ugodno priliko in zleti štorklji izpod perja ter se drzne meriti s samim orlom. Orel res omahuje, palček ga premaga in hoče biti kronan kot kralj. Ptiči so zvedeli za njegovo prevaro, zato so ga hoteli ubiti. Svojo namero bi gotovo izvršili, če se jim ne bi o pravem času skril v mišjo luknjo. V zasmeh so mu vzdali ptiči ime kraljiček, kakor ga še danes ponekod imenujejo.

Oče in sin

Sin z desetimi leti pravi: "Oče veliko vedo."

S petnajstimi: "Kolikor vedo naš oče, vem tudi jaz."

Z dvajsetimi: "Saj oče prav za prav nič ne vedo."

S tridesetimi: "Bi pa morda le enkrat očeta vprašal."

S štiridesetimi: "Oče pa le nekaj vedo."

S petdesetimi: "Naš oče pa res vse vedo."

S šestdesetimi: "O, ko bi še mogel očeta vprašati."

Pravila za življenje

Če si revež in nimaš ničesar, kar bi daroval svojemu bližnjemu, mu ~~podariva~~ ^{podari} svoje srce!

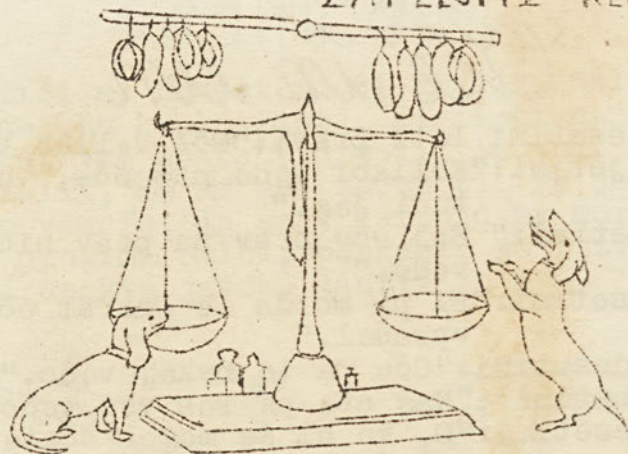
Zmaga nad samim seboj
je največja zmaga in najtežja
umetnost.

Če hočeš biti zadovoljen, ne glej na ljudi, ki jim gre boljše kot tebi, temveč na one, ki jim gre slabše kot tebi.

Kar nočeš, da bi bližnji tebi storil, ne stori ti njemu!

Ljubimo dobre, tolažimo žalostne, pomagajmo slabotnim, bežimo pred zlobnimi, ne sovražimo nikogar! Delajmo vsako delo natančno in pravilno, ne živimo zase, marveč za druge in za vsak uspeh se zahvalimo ljubemu Bogu!

ZAPELJIVE KLOBASE

Velika tehtnica stoji v mesnici, nad njo pa visi nekaj klobas na vsaki strani. Dva psička sta se splazila v prazno mesnico in se zdaj oblizujeta. Skočila sta na mizo, pa odondod klobas še ne dosežeta. Eden je velik, drugi majhen. Kaj bosta storila, da bo sta le prišla do klobas?

Psička skočita hkrati na tehtnico. En krožnik z manjšim psičkom se zdaj vzdigne, tako da lahko pride do klobas na tej strani. Klobase seveda požre, zato postaja težji in težji. Ko odgrizne velik kos salame, se ta stran končno poniža, kvišku pa splava na oni strani večji psiček, ki je ves ta čas samo sline cedil.

Ali je to točno? -

